

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20

ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Λεκτικά λάθη.

«Η γλώσσα εκπαιδεύει το μυαλό»

α) Ζητώ ακύρωση διατάγματος ή το διάταγμα ακυρώνεται.

Η λέξη «άκυρο» ετυμολογικά αναλύεται από το «α» (στερητικό) και την λέξη κύρος. Κύρος σημαίνει ισχύς, βαρύτητα.

Ακυρο(=α-στερητικό+κύρος) σημαίνει μη έχον κύρος/ μη έχον ισχύ.

Ακύρωση σημαίνει αφαίρεση/ αναγνωριστική αφαίρεση ισχύος.

Ως νομική έννοια:

η λέξη άκυρο στις συμβάσεις αφορά κατάσταση η οποία δεν κατείχε (εξ υπαρχής) και δεν κατέχει στο «τώρα» νομική ισχύ, ήτοι από την στιγμή της συγκρότησης/σύναψης/έκδοσης της. Δηλαδή ούτως ή άλλως αυτή η (συμβατική) κατάσταση, ήταν εκ γενετής ανίσχυρη ως άκυρη, άρα νομικά ανύπαρκτη. Επομένως μη επιφέρουσα κανένα νόμιμο αποτέλεσμα.

Ακύρωση είναι η αφαίρεση της ισχύος, κατάργηση/ανάκληση ισχύος.

Πότε όμως μια νομική πράξη/σύμβαση, σε όλη την γενική ή στην μερική της έκταση είναι άκυρη;

Άκυρη είναι μια νομική πράξη όταν

κατά την σύναψη της συγκεκριμένης πράξης δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου. Με πολύ απλά λόγια ήταν χρονικά από τότε ανύπαρκτη νομικά. Στο Ελληνικό δίκαιο(Α.Κ.) μάλιστα η άκυρη πράξη θεωρείται ως «μη γεννομένη».

Κατά συνέπεια εφ' όσον μία νομική πράξη δεν φέρει τις προϋποθέσεις του νόμου τελεί άκυρη(από την στιγμή που δεν περιεβλήθει των προϋποθέσεων του νόμου άρα δεν έλαβε και το αντίστοιχο/ανάλογο επιβεβαιωτικό κύρος του νόμου) και επομένως όπως άλλωστε είναι φυσικό αυτό σημαίνει ότι ουδέποτε ήταν νόμιμη, ούσα εν τη πράξει ως εξ υπαρχής άκυρη.

Ουσιαστικά η έλλειψη νομίμου βάσης οιασδήποτε νομικής πράξεως την καθιστά αυτοδικαίως άκυρη η οποία ακυρότητα ποτέ δεν θεραπεύεται. Επόμενο στάδιο είναι η προσφυγή στο δικαστήριο όχι για να την ακυρώσει όπως λανθασμένα λέγεται στην ροή του λόγου(αφού ούτως ή άλλως ήταν και είναι άκυρη) αλλά για κήρυξη της πράξης αυτής ως άκυρης(αναγνωριστικής μορφής) για σκοπούς παύσης/απαγόρευσης εφαρμογής και αποτελεσμάτων της, ανάκλησης ενεργειών και αποτελεσμάτων της, αξίωσης απορροεουσών αποζημιώσεων εκ της ακυρότητας κ.λ.π.

Ακυρώσιμη πράξη.

Η ακυρώσιμη πράξη /σύμβαση διακρίνεται από την άκυρη, η οποία είναι ούτως ή άλλως εξ υπαρχής άκυρη

(η κατάληξη ιμη/ιμος -ως μεταρρηματικό επίθημα επιθέτων- αφορά όχι επιβολή αλλά ότι δυναμικά είναι σε θέση «κάποιος» ή «κάτι» να υποστεί/δεχτεί όπως π.χ. καύσιμη =δύναται να καεί, υλοποιήσιμη = δύναται να υλοποιηθεί, εφαρμόσιμη = δύναται να εφαρμοστεί. κ.λ.π.)

στο γεγονός ότι η ακυρώσιμη πράξη είναι αυτή η οποία **δύναται/δυνατόν** να ακυρωθεί (δεν είναι ούτε αυτοδίκαιο ούτε υποχρεωτικό) - μόνο αν το επιθυμεί και φυσικά αποδείξει η μια πλευρά ή άλλη ή και οι δύο ανάλογα - και η οποία ακυρώσιμη είναι μεν έγκυρη, παράγει/παρήξε έννομα αποτελέσματα κ.λ.π. όμως τώρα βάλλεται νομικά διότι παρουσιάζει **ελάττωμα**.

Το ελάττωμα της ακυρώσιμης (αυτής δηλ. που δύναται να ακυρωθεί) είναι ότι πάσχει νομικά διότι κατά την σύναψη υπήρξαν τρία στοιχεία: **πλάνη, απάτη, απειλή**.

Αυτές οι τρεις λέξεις τις οποίες μαθαίνουν νεράκι οι φοιτητές νομικής από το πρώτο έτος, συγκροτούν τις κλασικές νομικές αρχές δικαίου οι οποίες στηρίζουν την βάση και τα αίτια της ακυρωσιμότητας.

Δυνητικό στοιχείο: ενώ η ακυρό-τητα είναι νομικά δεδομένη ως ο χαρακτηρισμός της ούτως ή άλλως εξ υπαρχής νομικά ανύπαρκτης συγκεκριμένης πράξης, η ακυρωσιμότητα επέρχεται μόνον κατόπιν προσβολής/μέσω προς τούτο δικαστικής απόφασης.

Όσον δε αφορά (τα ήδη) μέχρι την προσβολή παραχθέντα αποτελέσματα της η πάσχουσα εξ ακυρωσιμότητας, (δυνητικώς) ακυρωθείσα πράξη, πέραν της ακυρωσιμότητας της με ότι αυτό νομικά στην πράξη σημαίνει, είναι επίσης δυνατόν ανάλογα με αίτημα του έχοντος έννομο συμφέρον και του τί μπορεί να αποδείξει, να ακυρωθούν/ανακληθούν κατά την κρίση του δικαστηρίου.

Επομένως για να τεθεί τάξη:

το δικαστήριο προκειμένου για άκυρες νομικές πράξεις ΔΕΝ τις ακυρώνει αφού ΗΔΗ είναι άκυρες, αλλά απλά επιβεβαιωτικά αναγνωρίζει και διακηρύττει την ακυρότητα της ούτως ή άλλως εξ υπαρχής νομικά νεκρής συγκεκριμένης οντότητας, η οποία εν παρόδω ειρήσθω ΔΕΝ παρήξε έννομα αποτελέσματα αλλά και αν ακόμη παρήξε κάποια πρακτικά αποτελέσματα αυτά είναι άκυρα και (αναλόγως) ανακλητέα, ενώ για ακυρώσιμες,

δύναται ο έχων έννομο συμφέρον κατά βούληση να ασκήσει το προαιρετικό δικαίωμα της προσφυγής στο δικαστήριο με αίτημα να ακυρωθούν, διότι παρ' όλο που κατά την σύναψη πληρούσαν τις προϋποθέσεις το νόμου, η κατάσταση διαμορφώθηκε κατά ελαττωματικό τρόπο, έχοντας υποστεί μόλυνση στην πραγματική και ηθική τους υπόσταση από τους τρεις κατά της δικαιοσύνης ανίκητους ιούς: την πλάνη, την απάτη, και την απειλή.

Να σημειωθεί ότι η άκυρη κατάσταση η οποία καθιστά χρονικά εξ υπαρχής ανύπαρκτη νομικά την συγκεκριμένη πράξη, άρα μή παρήξασα κανένα νομικό αποτέλεσμα είναι νομικά αθεράπευτη. Επίσης αυτό το «χρονικά εξ υπαρχής» (σε παράθεση με το παρελθόν, το τώρα και το μέλλον) μας οδηγεί στο λογικό συμπέρασμα ότι «το άκυρο» χρονικά κατατρέχει ασταμάτητα την συγκεκριμένη σύμβαση σε νομικά ισόχρονους παλμούς:

- ήταν μεν υπαρκτή «ασθένεια» στο παρελθόν εν τη γενέσει της και εντεύθεν (άρα στον αόριστο χρόνο)

- εξακολουθώντας συνάμα να κατέχει καθ' οιανδήποτε επόμενη στιγμή -έστω και αν περνά ο χρόνος- όλες τις αναδρομικές δυνατότητες να παρουσιαστεί χρονικά στον παρόντα χρόνο(άρα τώρα, στον ενεστώτα)

- αποτελώντας μια συνεχή «απειλή» εκδήλωσης της και σε μελλοντικό χρόνο (άρα στον μέλλοντα).

Δηλαδή με απλά λόγια η καταλυτική φθορά της ακυρότητας, τελώντας σε αδιάκοπη προσκόλληση με το παρελθόν, παρόν και μέλλον, δεν έχει άλλο προορισμό από το να διαγράψει και αποβάλει από τα δεφτέρια της νομιμότητας την συγκεκριμένη δικαιοπραξία.

Ενίοτε τίθεται εκ πρώτης όψεως ένσταση στο «εξ υπαρχής» ως προς την ισχύ του. Πώς δηλαδή μπορεί να είναι παρούσα από την αρχή αυτή η ακυρότητα: «μα αφού ήταν μια χαρά». Αυτό το επιχείρημα είναι επιφανειακό και νομικά αφελές, διότι στηρίζεται στο βάθος της απατηλής εικόνας του διαρρευσαντος χρονικού διαστήματος, της -έστω- «ομαλής» της ροής και της εν τη πράξει «καλής» λειτουργίας της συγκεκριμένης νομικής κατάστασης. Η διατρέξασα όμως αυτή κατάσταση σε όποιο επίπεδο και αν ευρίσκετο έστω και εκ της πρακτικής της εφαρμογής, ΔΕΝ προσέδωσε νομική δύναμη, ώστε να επέλθει νομιμοποίηση της και ποσώς θεράπευσε εκ της πρακτικής (καλής ή κακής) άσκησης της την υπάρχουσα και ασταμάτητα τρέχουσα πάσχουσα εκ παρανομίας κατάσταση. Επομένως η κατάσταση ακυρότητας μιας σύμβασης διατηρεί ζωντανό, καθαρό και μή παραγραφόμενο τον αναδρομικό της χαρακτήρα, για τον απλό λόγο ότι αυτό που η σύμβαση «έπαθε», ήταν εκ γενετής διότι ποτέ δεν περιεβλήθει της εκ του νόμου αναγκαίας καλυπτικής δύναμης - άρα ποτέ δεν ήταν νόμιμη η συγκεκριμένη σύμβαση.

Ας σκεφτούμε αυτό: αφού η σύμβαση δεν έλαβε δύναμη(νόμου) πώς μπορεί να δώσει δύναμη νόμου (νομική); Ακόμη πιά απλά: ποτέ και κανείς δεν μπορεί να δώσει περισσότερα από όσα έχει.

Καταληκτικά:

δεν μπορεί π.χ. για ένα εντελώς νόμιμο διάταγμα δικαστηρίου, επειδή τώρα δεν το χρειαζόμαστε, ή έληξε πλέον η αναγκαιότητα ισχύος του, ή για άλλο λόγο να ζητούμε τώρα να κηρυχθεί άκυρο από το ίδιο το δικαστήριο το οποίο το εξέδωσε ή από άλλο ομοιόβαθμο ή ανώτερο δικαστήριο.

Είναι απλό: κατά την έκδοση του το διάταγμα ναι, όντως συμβάδιζε με τον νόμο και ασφαλώς πληρούσε τις προϋποθέσεις του νόμου: είναι επομένως και έγκυρο και νομιμότατο!

Αρα ας ξεκαθαρίσουμε αυτό που ζητάμε. Ας μην ζητάμε κάτι νομικά παράλογο και νομικά αυτό-καταστροφικό.

Πόσον μάλλον που ως εκ της ισχύος του επέφερε(ενεστώτας στιγμιαίος και αόριστος διάρκειας) ως διάταγμα (ή ως απόφαση) δικαστηρίου όλα τα εξ αυτού απορρέοντα και εκπληγάζοντα νόμιμα αποτελέσματα;

Αν αυτό το διάταγμα το οποίο π.χ. ζητάμε(δήθεν) να «ακυρώσουμε» σημαίνει ότι **ήταν ήδη άκυρο** και τότε πολύ απλά αυτή η άκυρη κατάσταση ποτέ ΔΕΝ θα έφερε αφ'εαυτής νόμιμη ενέργεια ισχύος, επομένως ποτέ δεν γέννησε νόμιμα αποτελέσματα. Αρα ποτέ δεν ήταν έγκυρο και όλα όσα έκανε και επέφερε εκ της ύπαρξης τους είναι άκυρα και νομικά ανύπαρκτα.

Όμως ήταν έγκυρο, «εντελώς» έγκυρο: απλά ζητήσαμε κάτι σε νομικά λανθασμένη διατύπωση.

Επομένως η αιτούμενη(παρεξηγημένα) ακύρωση, ας διατυπωθεί σωστά:

Η ακύρωση

π.χ. διατάγματος μπορεί να ζητηθεί και επέλθει **ΜΟΝΟ** με άσκηση ένδικου μέσου ,

(σημ. «ένδικο μέσο» είναι η προσφυγή προς δικαστήριο επόμενου βαθμού προσβολής/κατά απόφασης άλλου δικαστηρίου και ΟΧΙ το κάθε δικαστικό μέτρο/γενικά κάθε προσφυγή προς δικαστήριο)

σε ανώτερο ιεραρχικά δικαστήριο(εννοείται εκ της βαθμίδας του εκδύσαντος) το οποίο ναι, μπορεί να ακυρώσει κατά την κρίση του το τάδε διάταγμα π.χ. με το αιτιολογικό της μή συμμόρφωσης με τον νόμο ή της έκδηλα λανθασμένης κρίσης/αξιολόγησης των πραγματικών, ουσιαστικών, νομικών λόγων, λανθασμένης ερμηνείας νόμου κ.λ.π.

και **όχι** από τον εκδύσαντα πρωτόδικο δικαστή **διότι** « απλά εν το θέλουμεν πιά».

Και αυτό διότι πολύ απλά το διάταγμα ήταν κατά νόμον έγκυρο/ «εγκυρότατο» και ένα έγκυρο διάταγμα δεν ακυρώνεται ποτέ –ειμή διά τους πιά πάνω δικο-νομικούς λόγους,

μέσα από «ένδικα μέσα» αφού ποτέ δεν ήταν άκυρο με την έννοια που λανθασμένα θεωρείται!

Επομένως μήπως αυτό που ζητούμε το καταγράφουμε με λανθασμένο τρόπο, λανθασμένο λεκτικό και λανθασμένο αιτητικά σκεπτικό,

οπότε κατά διαδοχή του λανθασμένου αιτητικού το οποίο δέχονται όμως οι δικαστές, με επίσης λανθασμένο τρόπο να εκδίδουν «ακυρώσεις» διαταγμάτων ή άλλων οδηγιών ή άλλων καταγραφών;

Αυτή όμως η λανθασμένη κατάσταση έχει σκληρές προς την δικαιοσύνη συνέπειες: αν ζητηθεί από διάδικο να απλά να κηρυχθεί άκυρο ή απλά να αποφασισθεί από δικαστήριο ότι το τάδε διάταγμα/απόφαση είναι άκυρο και όντως το δικαστήριο καταγράψει στο πρακτικό του συλλογιστικό ότι αυτό «ακυρώνεται» τότε βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια αυτοκαταστροφική και αυτοαντίρρησης δύσκολη πράξη, διότι ουσιαστικά το δικαστήριο ακύρωσε τον εαυτό του. Να εξηγήσουμε τον συλλογισμό μας: μια άκυρη κατάσταση ήταν πάντα άκυρη εκ γενετής και εξ υπαρχής και άρα **δεν** ξανα – ακυρώνεται.

Διότι η άκυρη πράξη είναι θνησιγενής «γεννήθηκε» πεθαμένη είναι ήδη νομικά «πεθαμένη» και ως εκ τούτου δεν μπορεί να ξανα-πεθάνει αφού κανείς δεν πέθανε δύο φορές, εκτός από τον Λάζαρο.

Δεν μπορεί επομένως να ζητείται να αφαιρεθεί η ισχύς τινός νομίμου καταστάσεως, αφού για να συμβεί αυτό σημαίνει ότι όντως πάσχει νομικά εξ ακυρότητας. Άρα αν πεί το δικαστήριο την λέξη «άκυρο» - (άκυρο=α (στερητικό) + κύρος, δηλ. δεν φέρει κύρος/ δεν κατέχει δύναμη) αυτό σημαίνει ότι ΔΕΝ ήταν νόμιμος όταν εκδόθηκε ο δείνα δικαστικό λόγος, άρα ήταν παράνομος (στην εσχάτη μή σύννομος). Μα αυτό κατ'επέκταση σημαίνει ότι ΔΕΝ επέφερε ούτε έννομα αποτελέσματα(διότι πώς μπορεί μια κατάσταση να «δώσει» την παραμικρή νομική δύναμη όταν η ίδια η κατάσταση δεν έχει καμία νομική δύναμη;) και συνεπώς έχουμε επερχόμενη καταιγίδα αλυσιδωτών συνεπειών και αντιδράσεων αφού ο υποστάς, τα εκ των υστέρων αποκαλυφθέντα μη έννομα αυτά αποτελέσματα (π.χ. πολίτης υποχρεώθηκε να εκτελέσει εκ διατάγματος τινές πράξεις για τις οποίες δεν υποχρεούτο από την στιγμή ήταν άκυρο και παράνομο το διάταγμα) θα ζητά και αποζημιώσεις από πάνω ως εκτελέσας μια άκυρη, άρα παράνομη διαταγή του ίδιου του δικαστηρίου. Όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Επιπλέον να μην συγχύζουμε την **ακυρω-τική** διαδικασία/δικαιοδοσία/διοικητικό δικαστήριο (146 του Συντάγματος) η οποία είναι άλλο θέμα και ακριβώς αυτό ζητά το οποίο καταγράψαμε ανωτέρω : άρση μή σύννομης ή κατά παράβαση συντάγματος ή νόμου, μή συμμόρφωσης με νόμο άρα ουσιαστικά παρά-νομης τινάς διοικητικής πράξης. Στην περίπτωση αυτή ναι, οι συγκεκριμένες προσβαλλόμενες αποφάσεις ακυρώνονται διότι απλά εξ υπαρχής **ήταν άκυρες** διότι δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του νόμου, δεν εφάρμοσε σωστά η διοίκηση τον νόμο κ.λ.π.

Ας δούμε τελειώνοντας ένα πρακτικό παράδειγμα για συλλογισμό: π.χ. είχαμε ένα προσωρινού χαρακτήρα και σκοπού διάταγμα δικαστηρίου το οποίο «έκανε καλά την δουλειά του» για περιορισμένο ή συγκεκριμένο χρονικό διάστημα εξυτηρετώντας τινά νόμιμο σκοπό. Ήταν νομιμότατο οπότε αν τυχόν εμείς ως αιτητές δεν το έχουμε πλέον ανάγκη ως προς την δεσμευτική ή επιτακτική ή προσωρινή/συντηρητική του εφαρμογή και αξία, τότε το διάταγμα δεν ακυρώνεται διότι οι νόμιμες πράξεις κατέχουν εσαεί κύρος και **δεν μπορεί κανείς να διαγράψει το κύρος αυτό.**

Οι δικαστικές αποφάσεις και τα δικαστικά διατάγματα είναι έγκυρα εκτός αν ακυρωθούν από το δευτεροβάθμιο για νομικούς και πραγματικούς λόγους και η απλή διαφωνία στο περιεχόμενο απόφασης/διατάγματος και στο καταληκτικό σκεπτικό δεν επηρεάζει νομικά σε τίποτα(ως προς το κύρος), αφού όλα είναι θέμα κρίσης και η κρίση (αν και «κρίνεται» και αυτή) ΔΕΝ είναι παράνομη.

Ας σκεφτόμαστε επομένως καλύτερα τις λέξεις και τις έννοιες, ας εμβαθύνουμε στο νόημα τους μέσα από κατ'αναλογία παραδείγματα –

να μην συγχύζουμε την ακύρωση με την αναβολή/αναστολή - π.χ. μια προγραμματισμένη εκδήλωση δεν μπορεί πρακτικά να γίνει λόγω βροχής, **όμως** ναι υπάρχει και η βούληση και το σχέδιο να γίνει σε επόμενο χρονικό στάδιο. Αυτό ακριβολογώντας δεν λέγεται ακύρωση, αλλά αναβολή, άρα ανα-βάλλεται, ανα-στέλλεται, (ξαναβάλλεται/ξαναμπαίνει στο πρόγραμμα) για τις...

Ακύρωση σημαίνει... διαγραφή.

Για παράδειγμα σε αίτηση διαζυγίου,

ας δούμε την απόφαση του οικογενειακού δικαστηρίου, όπου δεν γράφει «ακυρώνεται» ο γάμος (αφού ήταν έγκυρος, πώς θα ακυρωθεί;)

αλλά απλά γράφει «λύεται» η συζυγική σχέση.

Εκτός αν μια πλευρά απείλησε, πλάνεψε (διφορούμενο νομικά το «πλάνεψε», αφού ανάλογα με τα εντελώς πραγματικά γεγονότα είναι και παράνομο, είναι όμως και ...νομιμότατο) ή εξ-απάτησε την άλλη πλευρά, οπότε εδώ έχουμε να κάνουμε με **ακυρωσιμότητα**,

ή ο ένας ή και οι δύο τελέσαντες γάμο ήταν ήδη συζευγμένοι, άρα δεν μπορούσε νομικά να τελεστεί ο γάμος (αφού υπάρχει το ποινικό αδίκημα της διγαμίας) ή σε θρησκευτικό γάμο π.χ. ο τελέσας το μυστήριο ιερέας ήταν καθαιρεμένος κ.λ.π. οπότε σ'αυτές τις περιπτώσεις να, έχουμε να κάνουμε με **ακυρότητα**.

Και η ακυρότητας κατάσταση δεν απαιτεί καμία αντίθεση με «υψηλά» νομικά: απλά υπάρχει θέμα μη συμμόρφωσης(μη ύπαρξης) προς τις προϋποθέσεις του νόμου.

Επομένως
ας δούμε αντί του λανθασμένου αιτήματος «ακύρωση» ποιά είναι η σωστή διατύπωση και πώς πρέπει να είναι το ορθό αιτητικό των δικηγόρων;

Εξαιτούμαστε από το δικαστήριο:

*άρση ισχύος,
λήξη ισχύος,
παύση,
παύση ισχύος,
λήξη/παύση εφαρμογής,
παραμερισμό,
παραμερισμό/παύση ισχύος,
παραμερισμό ισχύος,
εσσει/διηλεκτική/διαρκή αναστολή ισχύος,
αφαίρεση/ανάκληση ισχύος/εφαρμογής (και όχι απλά «δύναμης», διότι αν ζητηθεί αφαίρεση της δύναμης τινάς καταστάσεως σημαίνει ότι εξακολουθεί να υπάρχει ως έστω «α-δύναμη» νομική (πλασματικά έστω) οντότητα),
κατάργηση,
ανεργεία/κατάσταση ανεργείας,
παύση ενεργειών,
ανάκληση,
διαγραφή,
παραμερισμό,
πέρας,
τερματισμό,*

Πώς πρέπει να είναι η διατύπωση της προς τούτο δικαστικής απόφασης;

*αίρεται-
παραμερίζεται-
καταργείται-
παύει-
παρέρχεται-
τερματίζεται-
περατούται-
η ισχύς του παύει-
η ισχύς του τίθεται εκτός εφαρμογής-
η ισχύς του αναβάλλεται-
η εφαρμοστική ισχύς του αναστέλλεται-
η εφαρμοστική ισχύς του ανακαλείται-
διαγράφεται- (μπορούμε όλοι να βρούμε και άλλες πολλές και αναλόγου νοήματος λέξεις)*

Σχόλιο: υπάρχουν «χίλιες» σωστές λέξεις και μας εκπλήσσει το γιατί επιλέχθηκε η πιο ακατάλληλη νομικά - ακύρωση - ίσως λόγω της πολυχρησίας και επιφανειακής ... βολευτικής ευχρησίας της.

β) Όχι «ειδικά» δικαστήρια.

Τεράστιο λάθος: το οικογενειακό, το ενοικιοστάσιο και εργατικό(εργασιακό) ΔΕΝ είναι ειδικά δικαστήρια.

Ειδικά

είναι με βάση την νομική επιστήμη

τα δικαστήρια τα οποία δεν έχουν μόνιμη δικαιοδοτική αποστολή, ούτε και μόνιμους δικαστές, αλλά τα δικαστήρια εκείνα τα οποία συνέρχονται δρώντας ξεχωριστά της αποστολής των τακτικών, με σκοπό να δικάσουν συγκεκριμένη κατηγορία υποθέσεων.

Επομένως η αρμοδιότητα και η δικαιοδοτική συνάφεια των ειδικών δικαστηρίων εξαντλείται εντός επιλεγμένα συγκεκριμένου θέματος/«χρώματος» αφού ο καλυπτικός τους χαρακτήρας και το ταξίδι της αποστολής και προορισμού τους ξετυλίγεται εντός συγκεκριμένης «ειδικού θέματος» εμπέλειας.

Υπέρτατη αγωνία της κοινωνίας μέσα από την εκ των προτέρων σύσταση των ειδικών δικαστηρίων είναι η εν τοις πράγμασι εξασφαλιστική κατοχύρωση των υπέρτατων νομικών αξιών:

(α) της δίκαιης δίκης

(β) του «φυσικού δικαστού» και

(γ) την εν τη πράξει (αγωνιώδους) διασφάλισης της δικαστικής αμεροληψίας.

Στην Ελλάδα ειδικό δικαστήριο είναι το «αγωγών κακοδικίας», το ειδικό για μισθολογικές διαφορές δικαστικών, αλλά και αυτά του σκληρού παρελθόντος όπως τα περιβόητα «ειδικά δικαστήρια δωσίλογων» στην περίοδο του εμφυλίου.

Επομένως το εν Κύπρω οικογενειακό, εργατικό και ενοικιοστάσιο, **δεν είναι ειδικά δικαστήρια**, διότι δεν έχουν τα χαρακτηριστικά των ως άνω «ειδικών δικαστηρίων» ήτοι δεν συνέρχονται «κλειστά» και «στενά» ειδικά προς συγκεκριμένο θέμα και σκοπό, διότι

έχουν μόνιμη δικαιοδοτική αποστολή, ενώ

συνάμα τελούν σε σταθερά τακτικό επίπεδο αφού συνεδριάζουν (τακτικά) και με τους μόνιμους δικαστές τους.

Ούτε βεβαίως και δικάζουν θέματα ορισμένου είδους εν στενή εννοία, αλλά θέματα πλατιάς έννοιας και ευρείας θεματικής ενότητας και κατηγορίας περικλείοντας δικαιοδοτικά διάφορες μορφές δικαιοδικής αντιπαράθεσης της κοινωνίας μας.

Αρα τα ως άνω δικά μας δικαστήρια σε καμία περίπτωση πληρούν τους απαραίτητους όρους(ταύτισης) ώστε να ενταχθούν στην νομική έννοια/κατηγορία των «ειδικών δικαστηρίων».

Για να μην ταλαιπωρούμαστε χωρίς λόγο τα ως άνω δικαστήρια είναι κανονικά/κανονικότερα τακτικά δικαστήρια, καθ' ύλην ανήκοντα στον τομέα της επίλυσης ανθρωπίνων διαφορών αστικού χαρακτήρα. Αρα αφού κατέχουν τον συγκεκριμένο νομικό/δικαιοδοτικό χαρακτήρα και γνωστού όντος ότι ναι ανήκουν στην τάξη και την κατηγορία του αστικού ημισφαιρίου προς τί αυτή η επί τούτων εξειδικευτική ονομαστική ανακρίβεια;

Μπορούν επομένως π.χ. να λέγονται

«θεματικά» δικαστήρια

«οικογενειακής/εργασιακής/ενοικιοστασιακής ενότητας»

«ειδικής δικαιοδοσίας»

«συγκεκριμένης»(καθ'ύλην)δικαιοδοσίας/αρμοδιότητας

ή μετά δυσκολίας «οιονεί εξ-ειδικευμένης δικαιοδοσίας»

ή απλά με τον δικό τους ξεχωριστό/ατομικό τίτλο π.χ. οικογενειακ ό ,εργατικ ό ενοικιοστασιακ ό

ή κάτι άλλο που όλοι μαζί θα σκεφτούμε και συναινετικά θα εφαρμόσουμε. Πάντοτε όμως όλοι οι εξειδικευτικοί χαρακτηρισμοί να μην ξεχνάμε ευρίσκονται κατά κοινή σύγκλιση εντός της μεγάλης οικογένειας του (μή ποινικού)αστικού πεδίου.

Θα ακολουθήσει κεφ. 8